

Nagyböjt III. vasárnapja.

Krisztus elítéltetése

Mt. 27, 11-16

K.K.T. Otthagyjuk az Olajfák hegyét. Hiszen az Úr Jézust megkötözve, mint gonosztevőt vitték el innen, hogy átadják azoknak, akiknek kötelességük lenne igazságot szolgáltatni. Kövessük mi is lélekben, hogy tanúi lehessünk mint mondják bűnösnek a legszentebbet, mint adják halálra az ártatlan Bárányt és mint hangzik el a világ legigazságtalanabb ítélete, amikor emberek ítélkeznek az Isten felett.

Az első bíróság, mely Krisztus felett ítélkezett, a nagy tanács volt, mely Kaifás főpap elnöklete alatt, nyomban Krisztus elfogatása után még azon éjjel összeült és hajnalban meg is hozta végleges ítéletét. Hogy mily igazságtalan volt ez ítélet, kitűnik a következőkből. A zsidók szerettek hivatkozni törvényeikre. Ha valami jogtalanság készült ellenük az elnyomó római birodalom részéről, törvényeikre hivatkoztak, nekik ezt nem szabad megtenni, mert törvényük tiltja. Körömszakadtáig küzdöttek azért, hogy a Mózes által előírt törvény érvényesüljön. És most! A mózesi törvények ellenér hozzák meg Krisztus halálos ítéletét. Mert a mózesi törvény szerint tilos volt éjjel törvénykezni, tiltva volt csak egy napi tárgyalás után ítéletet hozni, és végül nem volt szabad törvényt ülni ünnepnapon vagy az ünnepet megelőző napon. Amit a legnagyobb gonosztevővel szemben is meg kellett tartani, azt Krisztussal szemben érvényen kívül hagyják. A nagytanács gyalázatos tettének megfelelően a nagypéntekre virradó éjjel, titokban tartja ülését, nehogy valaki is Krisztus mellett tanúskodhassék. Ítéletet hoz alig néhány negyedórai tárgyalás után és teszi ezt törvénykezésre tilos időben a húsvét előtti napon.

És milyen volt a tárgyalás? Minden jognak, igazságnak, törvénynek gyalázatos megsértése. Hamis bizonytságot keresnek, hogy Jézust halálra ítélhessék. Nem az igazság kiderítése, keresése volt a cél, hanem, hogy Jézust halálra adják. Ha törvény és igazság szerint akartak volna eljárni, be kellett volna várni a rendes időt, a hamis tanúk helyett össze kellett volna hívni azokat, akik tanítását hallották, csodáit látták, s akiket meggyógyított.

De nem ezt tették. Helyébe fizetett hamis tanúkat állítanak elő, azonban nem sokra mennek velük, ezek egymásnak ellent mondva vallanak.

Végre is Kaifás az utolsó eszközhöz folyamodik, megkérdi eskü alatt: „Megesketelek téged az élő Istenre, Te vagy-e a Krisztus, az áldott Istennek Fia!” amint Jézus megvallotta, ezen vallomás alapján mondja ki ítéletét: Káromkodott, mert önmagát

Istennel azonosítja, nincs szükségünk tanúkra, méltó a halálra. Kimondta az ítéletet, de nem volt végrehajtható. Amióta Zsidóország a római birodalom megszállása alatt nyögött, csak a római császár zsidóországi helytartójának beleegyezésével hozhatott a nagytanács halálos ítéletet. Így került Krisztus a helytartó – Pontius Pilátus elé. Pilátus jóindulatúan viselkedik, kinyomozza, kikutatja a vád alapját és végül is megállapítja: én semmi vétket sem találok ebben az emberben. Nagy gyávasága, a hatalom és a tekintély féltése azonban győzött a jóindulata, igazságérzete fölött. Kibúvót keres. Átküldi Heródeshez, akinek apja, Nagy Heródes mér a gyermek Jézus élete ellen tört. Jézus azonban, aki a vámosokkal és bűnösökkel szóba állt, most Heródes előtt hallgat, egyetlenegy szóra sem méltatja. Pedig Heródes remélte, hogy Jézus valami csodát fog tenni őelőtte, hiszen hallott Jézus csodáiról, és most saját szemével szeretett volna látni egynéhányat. És most Jézus még csak ne is szól. Erre Heródes tehetetlen dühében és nagy szégyenében kigúnyolja Jézus azzal, hogy az eszelősöknek abban az időben kijáró fehér ruhába öltözteti Jézust és úgy küldi vissza Pilátushoz. A megvetett és kigúnyolt Üdvözítő ismét a helytartó előtt áll. Pilátus még jobban meggyőződik Jézus ártatlanságáról, mivel Heródes is visszaküldte hozzá. Mindent megpróbál, hogy megmentse őt. Szabadon akarja bocsátani. Megostoroztatja, fejére töviskoronát tétet és így állítja a nép elé. Megtörtént a nagy szembesítés: a zsidók király megcsúfolva, véres arccal, megtört tekintettel néz szembe alattvalóival, akikért elhagyta az eget, hogy halhatatlan lelküket megmentse. Pilátusnak az volt a reménye, hogy a megkínzott ember láttára, hátha csak megsajnálja a tömeg, meglegszik az iszonyatos látvánnyal és lemond arról a tervéről, hogy halált kiáltson az elítéltre. De a papi fejedelmek és írástudók által fölizgatott tömeg feszít meg kiáltott. Amikor pedig Pilátus fülébe jut a kiáltás: Ha ezt elbocsátod, nem vagy a császár barátja, végkép megijed. És bár meg van győződve Jézus ártatlanságáról, most meggyőződését, igazságérzetét félredobja, csakhogy a császár barátja lehessen, csak hogy el ne mozdítsa őt a császár helyéből, és így megfosztva hatalomtól és dicsőségtől, visszaessen a szürke hétköznapi emberek közé.

Kiszolgáltatja tehát a tömegnek Krisztust, és mint aki jól végezte dolgát, megmossa a kezét.

Ezt a harmadik ítéletet az emberi félelem, a becsvágy és az aljas önzés diktálta. Pedig amitől oly annyira félt Pilátus, a császár kegyének elvesztése, utolérte őt. Gyávaságáért, ingadozó, kétszínű eljárásáért elvitte méltó büntetését. A történelemből tudjuk, hogy két évvel Krisztus elítéltetése után elveszítette a császár kegyét, letették a helytartói tisztségről, számkivetésbe, idegen földre küldte a császár és itt saját kezével vetett véget dicstelen életének. Ilyen a pilátusok sorsa. Ez a kétszínűségnek büntetése.

Amíg a hatalmasok kegyeit hajhászva ártatlanokat ítél el, elveszti azok kegyeit, akikét kereste.

K.K.T. Jézus igazságtalan elítéltetését szemléltük. De ne álljunk meg a puszta szemlélés mellett. Vonjuk le a tanulságot és vigyük magunkkal a mindennapi életre. Mert tanulhatunk belőle. Mindjárt az első, amit megszívlelhetünk az, hogy mi magunk nem ítélkezünk elhamarkodva, felületesen embertársunk fölött. Mert mindenkinek van érző és vérző szíve, és minden embernek fáj a rágalom, a megszólás, fáj, ha igazságtalanul megvetik, lebecsülik.

És ha minket érne rosszindulatú rágalmazás ellenségeink, rosszakaróink részéről, fogadjuk az Úr Jézus lelkületével. Nem méltatlankodott, nem is esküdött bosszúállást bántalmazói, gonosz rágalmazói ellen, bár fájt isteni szívének a hálátlanság, a rágalom és gyalázás, mégis talál mentséget számukra: Atyám bocsásd meg nekik. Mert a rágalomhoz, mások kicsúfolásához minden gyenge lelkű embernek van ereje, de mindezeknek elviseléséhez hősiesség lelkület, Isten minden megfizető igazságszolgáltatásába vetett erős hit kell. Ezt a hősiesség lelkületet, Istenbe vetett erős hitet adja meg mindannyiunknak az igazságtalanul elítélt, megrágalmazott és kicsúfolt Úr Jézus. Ámen.

Mindenszentek ünnepén. Kismisére.
Az Anyaszentegyház öröme a mi örömünk

Az egyház minden nap az esztendőben szentet ünnepel. Azonban a szentek száma oly nagy, amint Szent János a jelenések könyvében említi, hogy nem tudunk mindegyiknek külön ünnepet szentelni. Ma az összes szenteket együtt ünnepeljük. Örömnünnep elsősorban az Egyház számára. Az ember szeret munkájában gyönyörködni. Az asztalos a szépen készült bútordarabokban, a földműves ember a szépen sárguló, ringó búzatáblában. Az Egyház munkája lelkek irányítása a boldog égi haza felé. Ma büszkén, szent örömmel tekinti munkájának eredményét. De örömmel tölti el az a tudat is, hogy abban a harcban, amelyet a lelkek megmentéséért folytat, nincs egyedül. Azok a szentek, kik az ő gondviselő jósága által jutottak el Isten boldog szinelátására, nem feledkeznek meg róla.

A mai ünnep öröm a mi számunkra is. A mesebeli kastély magas hegy tetején. Aki feljutott, egész életére boldog volt. Sokan visszariadtak a nehéz úttól. Mások helytelen utat választva lezuhantak. És ismét mások feljutottak és boldogok voltak. Egy vándor fel akarva jutni a kastélyba, a földön keresgélt. Lábnyomokat, azoknak a lábnyomait, akik már feljutottak. Mi is lábnyomokat keresünk, szentek lábnyomait. Itt jártak valamikor a földön. Ebben a községben is. Itt hagyták lábnyomukat, hogy azon haladva mi is eljuthassunk. S ha szemléljük a szentek lábnyomainak ösvényét, kettőt találunk. Az ártatlanság útját járókét. Szent Teréz, Szent (?_____), Alajos; és a bűnbánat ösvényét járókét. Dávid király, Mária Magdolna. Kövessük őket, hogy eljuthassunk hozzájuk.

Kőröstarján, 1965. november 1.